

FOAIE PAROHIALĂ AUGUST 2024

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

EUHARISTIA SAU SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE II

Isus Cristos, în Discursul despre Pâinea vieții, ținut la Cafarnaum, spune: **„Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viața veșnică și eu îl voi învia în ziua de pe urmă. Pentru că trupul meu este adevărată hrană, iar sângele meu este adevărată băutură. Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu rămâne în mine și eu în el”** (Ioan 6, 54-56).

O lege omniprezentă în univers spune că nimic nu poate trăi, nu poate fi viu dacă nu consumă. Regnul vegetal, supunându-se acestei legi,

folosindu-se de rădăcinile înfipte în pământ, „bea” apă din sol și se hrănește cu mineralele pe care le găsește acolo, făcându-le să circule în întreaga plantă.

Animalul, pentru că este înzestrat cu o viață superioară plantei, are și mai mare nevoie de hrană. Are nevoie nu doar de minerale, de aer și de lumină solară, ci și de plante. Instinctul animalului este să caute hrană.

Animalul ce cutreieră câmpiile, peștele care înoată în ape, vulturul care plutește în aer - toți se află în

căutarea hranei de fiecare zi. **Deși nu sunt conștienți de acest fapt, recunosc că viața fără hrană este imposibilă, că viața sporește doar prin intermediul vieții, că bucuria de a trăi vine din comuniunea cu un alt tip de viață.**

Pentru că oamenii, asemenea animalelor, au trup, este necesar să își hrănească trupul. Hrana de care au nevoie este mai delicată, fiindcă și trupul lor este la fel. Trupul nu se poate limita, precum planta, să-și ia nutrienții din sol, hrană crudă, negătită și lipsită de condimente. **Omul caută rafinamentul pentru că este o ființă superioară, dar făcând asta recunoaște legea conform căreia orice făptură vie trebuie să se hrănească.**

Pe lângă trup, omul are și suflet. Partea sa spirituală necesită o hrană care este dincolo de elementul material, fizic și biologic. Fiind spiritual, sufletul omului are nevoie de hrană spirituală. **În ordinea harului, această hrană dumnezeiască este chiar Sfânta și dumnezeiasca Împărtășanie, Trupul și Sângele lui Cristos, Euharistia sau comuniunea omului cu Cristos și a lui Cristos cu omul.**

Nu este ceva care contravine legii naturale, fiindcă dacă mineralele ar putea vorbi, ele ar spune plantei: „Dacă nu ne mănânci, nu vei avea viață în tine”. Dacă planta ar putea vorbi, i-ar spune animalului: „Dacă nu mă mănânci, nu vei avea viață în tine”. Dacă animalele, plantele și aerul ar putea vorbi, i-ar spune omului: „Dacă nu ne mănânci, nu vei avea viață în tine”.

În aceeași logică, dar vorbind

din ceruri și de pe pământ, Domnul le spune sufletelor: „**Adevăr, adevăr vă spun: dacă nu mâncați Trupul Fiului Omului și nu beți Sângele lui, nu aveți viață în voi**” (Ioan 6,53).

Această Lege a transformării funcționează perfect în natură și în har. Inferiorul se transformă în superior: fiind mâncată, planta se transformă în animal; **prin har, omul se transformă în Cristos când îl primește pe Cristos în sufletul său, fiindcă specificul iubirii este să se transforme în ceea ce iubește; împărtășindu-se, omul se îndumnezeiește.**

De ce să fim surprinși că El ni se dăruiește ca hrană? În definitiv, El hrănește păsările cerului și fiarele câmpului, în lumea naturală; de ce nu l-ar hrăni pe om, în ordinea supranaturală? Dacă planta își hrănește sămânța înainte de a se

coace, dacă păsările își hrănesc pui înainte ca ei să zboare, de ce să negăm Domnului ceea ce acceptăm unei creaturi?

Unirea cu Viața lui Cristos ca efect al Împărtășaniei

Dacă Creștinismul ar fi doar amintirea cuiva care a trăit acum două mii de ani, această amintire nu ar merita să fie păstrată.

Dar Cristos s-a făcut om pentru ca să ne îndumnezeiască pe noi, s-a făcut întru totul asemenea nouă, afară de păcat, pentru ca noi să devenim asemenea Lui.

Dacă Cristos s-a întrupat, noi cum intrăm în legătură cu El? Evident, nu prin lectura cărților scrise despre El, deși sunt utile și instructive; desigur, nici cântând imnuri, deși ele ne ajută din punct de vedere emoțional. Inima omului tânjește după legătura cu cel iubit.

Dacă putem avea contact cu natura prin hrana pe care o consumăm, dacă elementele inferioare ale creației pătrund cumva în trupul nostru, de ce nu ar exista mijloace prin care să fie posibilă și o comuniune a sufletului? Acesta este unul din efectele Sfintei Împărtășanii.

„Așa cum m-a trimis Tatăl care este viu, iar eu trăiesc prin Tatăl, la fel și cel care mă mănâncă pe mine va trăi prin mine. Aceasta este pâinea care s-a coborât din cer; nu ca aceea pe care au mâncat-o părinții voștri și au murit. Cine mănâncă această pâine va trăi în veci” (Ioan 6,57-58).

„Nu mă rog numai pentru ei, ci și pentru cei care vor crede în mine, prin cuvântul lor, ca toți să fie una,

după cum tu, Tată, ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis. Iar eu le-am dat gloria pe care mi-ai dat-o, ca ei să fie una, după cum noi suntem una” (Ioan 17, 21-22).

În ordinea naturală, o ființă vie asimilează hrana și o încorporează în propria substanță. În Euharistie, rolurile se inversează. **Euharistia este hrană pentru sufletul nostru, însă nu Cristos se transformă în noi, așa cum se întâmplă cu hrana pe care o mâncăm, ci Cristos ne transformă pe noi și ne face tot mai asemănători cu El, ne îndumnezeiește tot mai mult de la o Împărtășanie la alta.**

Momentul Sfintei Împărtășanii reprezintă momentul cel mai intim care se poate realiza între Dumnezeu și om. Isus Cristos s-a făcut „pâine” ca să poată fi mâncat

de fiecare om în parte, pentru ca să-l poată îndumnezei pe fiecare om care crede în El și îl primește atunci când se împărtășește sacramental, pentru a-l putea transforma, încetul cu încetul, în El Însuși.

O rugăciune veche a Bisericii aclamă misterul Sfintei Euharistii: „*O sacrum convivium in quo Christus sumitur! Recolitur memoria passionis eius; mens impletur gratia et futurae gloriae nobis pignus datur. Ospăț sfânt în care ne hrănim cu Cristos! Celebrează amintirea pătimirii lui, mintea se umple de har și primim chezășia slavei viitoare.*”

Isus spune: „*Eu sunt pâinea cea vie care s-a coborât din cer. Dacă*

mămâncă cineva din această pâine, va trăi în veci, (...) Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viața veșnică. (...) El rămâne în mine și Eu în el” (Ioan 6,51. 54. 56).

Cred că de aceea Isus a instituit acest Sacrament al Sacramentelor tocmai la o Cină, în timpul unei mese, pentru a arăta necesitatea omului de a se hrăni cu Trupul Său, ca să poată trăi.

(Cateheză inspirată din lucrarea *Cartea sacramentelor. Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Euharistia este la originea oricărei forme de sfințenie și fiecare dintre noi este chemat la plinătatea vieții în Duhul Sfânt. Câți sfinți au făcut viața lor autentică grație evlaviei lor euharistice! Sfințenia și-a găsit mereu centrul în sacramentul Euharistiei.

De aceea este necesar ca în Biserică, această preasfântă taină să fie cu adevărat crezută, celebrată cu evlavie și trăită în mod intens. **Celebrarea și adorarea Euharistiei permit să ne apropiem de iubirea lui Dumnezeu și să aderăm la ea personal, până la unirea cu Domnul iubit.**

De aceea, îi invit pe toți păstorii să acorde cea mai mare atenție promovării unei spiritualități creștine autentic euharistice. **Preoții, diaconii și toți cei care desfășoară o slujire euharistică să poată scoate mereu din aceste slujiri, îndeplinite cu grijă și pregătire constantă, forță și stimulent pentru propriul drum personal și comunitar de sfințire. Îndemn toți laicii, îndeosebi familiile, să găsească încontinuu în sacramentul iubirii lui Cristos energia pentru a transforma propria viață într-un semn autentic al prezenței Domnului înviat.** Cer tuturor consacraților și consacratelor să arate cu propria existență euharistică strălucirea și frumusețea apartenenței totale la Domnul.